

NAGY KOPPÁNY ZSOLT

Jozefát úr téblábolásai

(RÉSZLET)

12. fejezet,
amely Jozefát úr megszerkesztett gondolatait
tartalmazza a könyvtárban

„Az átlagosnál valamivel többet időzök a könyvtárban szabadság alatt, s bár tesszik, azért szívesebben cicáznék Lénával egy nagy, kettőnkre méretezett ágyban. Fel-felnéz az ember, mikor fáj a szeme, az ujja, a feje, a nyaka vagy a háta. S jó felnézni olykor, nem csak a kijelző miatt. A lányok miatt is érdemes felnézni. Mert nagyon szép lányok járnak a könyvtárba. A fene tudja, miért. Ezen a lóhúgymeleg nyáron egyre ritkábban szépek a lányok. A városban. A könyvtár viszont – úgy tűnik – konzerválni tudja a szépségüket. Örök tavasz a könyvtár száraz levegője, s dúsan piroslanak, lihegnek, nyögdecselnek, szinte már leveznek benne a női idomok.

Jó felnézni olykor, mert hosszabban felejtheti az ember a szemét ezeken a hölgyeken, kiváltképpen a testükön – hosszabban legalábbis, mint buszon, villamoson. Mert buszon, villamoson tovalibegnek a lányok, mihelyst nyílnak az ajtók, az utcán meg mennek, lépkednek, teszik egymás után a lábukat, hogy mozog a faruk bele, ettől lódul meg a vér bennünk, lógó szemű férfiakban. Vagy ha éppen nem mennek, hanem állnak, állva utaznak, akkor sem marad tér, de főleg idő a nyugodt szemlélésre: még a legkacérabbak szemét is dühfelhő borítja be, ha egy percnél tovább merészeljük nézni őket.

A könyvtár más. Az embernek csak a helyet kell jól megválasztania; a rutinos könyvtárlátogatónak a terep felmérése és saját stratégiai helyének kiválasztása minimális időt igénylő gyerekjáték: lehetőleg legyen a közelben egy szabadpoc, mindenféle maszlaggal, ami felkeltheti a nőkben a turkálva olvasgatás vágyát. Ilyenkor, ha áldozat érkezik, s leguggolva, elképesztő türelemmel matat, egészen kényelmes szögéből vehető szemügyre a tompor, a fenék, az alsónemű színe és szabása, no meg feszülése, hogy az illatról, mit máris beszívunk képzeletbeli orunkkal ne is beszéljünk, hála a könnyen lecsúszó csípőnadrágoknak, s a divatnak, mely ezt élte.

Aztán legyen ez a hely az olvasóterem hátsó részében, annak utolsó, mondjuk harmadában: onnan megint minden látszik, mert a nők szeretnek elől ülni, biz-

tosan azért, hogy hamarabb hozzájussanak a könyvhöz, ha a raktárból megérkezett. Nem beszélve arról, hogy körülbelül húszpercenként felállnak, kimennek és bejönnek, vagy egyszerűen csak grasszálnak fel-alá, mert ez a forró és száraz könyvtári levegő őket sem hagyja hidegen. Ilyenkor mindenféle feltűnést keltő és maga után rossz szájízt hagyó fejcsavargatás nélkül, kedvünkre szemrevételezhetjük bájaikat, előlről és hátulról egyaránt.

Nem több (de nem is kevesebb) ez a szemlélődés a gyönyörködésnél. Nem fogom ezt holmi angolkönyvek olvasása okozta fásultságra: egyszerűen nézni jó, tudták már a vének is, itt legális a kukkolás. Meg aztán, ha már úgysem lehet mind megkapni őket, megpróbálhatjuk elhitetni magunkkal, hogy a szemlélés (változatosságában) jobban gyönyörködtet, mint a beteljesülés (egyediségében, és esetleg rosszul-sikerültségében).

Ma viszont gyenge eresztés van. Fölöttébb gyér a könyvtár-látogatottság, ami a szebbik nemet illeti: mindenütt férfiak ülnek, jegyzetelnek, a szemüvegüket igazgatják, vakaróznak, undorító banda. Azonban egy nőnek lennie kell a teremben; nemrég érkezett valaki, és biztosan nő az illető, megismerem őket a járásukról, másképpen szelik a levegőt. Sajnos a hátam mögé telepedett le, srégen jobbra tőlem. Feltűnő lenne most új asztalhoz ülni, így a saját helyemről szemlélem megóvatosan: Istenem! Mindjárt elájulok! De hiszen ez Léna!

Egy-két tétova, fej- és hátvakarásnak álcázott hátranézés után nagyon elpirulok s dühös leszek: máris összenézünk egyszer, csak a hülye nem látta, hogy nem is viszketett a hátam. Minden belső szervem sürget odanézni, de nem lehet, legszívesebben piros tollam hegyével apró cafatokra szabdalnám az előttem heverő könyv lapjait.

Firkálgatok, nyújtózkodom, nem bírom, így hát gyorsan rápillantok. A körmeit piszkálja a kicsike. Elragadó és bájos. Szőke haja arca glóriája, ajaj...

Visszafordulok, tovább olvasok, ám egyszercsak felkapom a fejem, mert az asztalok között, a jobb kezem felől sétál el éppen. Későn veszem észre, már csak távolról, majdnem két méterről látom a fenekét. Jézusom!, felváltva sivalkodik és hörög bennem a férfi, gyönyörű! Alsóneműjének vonala áttetszik vékony szövethadrágján, és kecses lépkedése ritmusára gömbölyű tompora édesdeden hullámszik...

Minden látható ok nélkül kísétál a pultig, rákönyököl, kissé előrehajol – nyomban felrobbanok! Dühösen írni kezdek, azért sem nézek oda, riszáljad csak magad, kis beste ribanc!

Ám fárad a kéz, hölgyem elindul visszafelé. Nehezen szedem a levegőt, egyre közelebb hullámszik hozzám, s akkor összenézünk. Hivatalosan most először, azaz ez az első, kanonizálható összenézésünk, az eddigiek csupán szamizdatban sunyonyogtak. Természetesen nem ismer meg. Szeme szép, de ez most mindegy, ezer éve tudom, inkább azt próbálok megfejteni, mi van bennük. Úgy látom, hogy semmi. Helyére ül, bátran követem a tekintetemmel, mert ha csak a Semmi ül kis

szemében, akkor legalább nem mérges villámok fészkelnek benne és félig nyert ügyem van.

Olvas.

Kitartóan nézem. Kitartóan olvas. Mintha arra való lenne. Ehh, legyintek s bőszen tovább jegyzetelek. Nem telik el sok idő, látom ellépkedni, immár a bal kezem felőli padok között. Tehát időközben átküzdötte magát a hátam mögötti székeken, csakhogy a másik oldalamon is elmehessen! Szóval így, gondolom. Szóval játszunk a férfiemberrel, világosodik meg az elmém. Hát jól van. Ha harc, legyen harc! Rövidebb ideig illegeti magát a pultnál, ejj, azistenit, a vérében van az átkozott cemenének, azt meg kell adni! Indul visszafelé, hátradőlök, lábam kinyújtva, karom keresztbefonva, ajkam lebiggyed: mé-re-ge-tem. Fi-xá-lom. Azaz fi-xí-ro-zom. Különös odafigyelést szentelek a melleinek.

Unottan a szemébe nézek aztán. Mintha megmozdult volna benne valami!

Alighanem a kontaktlencse az. Tekintete továbbra is semmitmondó, bár a bal sarkában mintha kacér fényt látnék felvillanni. Mivel elpirulok, ezt nem áll módomban alaposabban megvizsgálni: könyvem fölé hajolok, de előtte még megpróbálom gúnyos ajakbiggyesztésemet helyrehozni, mégpedig úgy, hogy gondterhelten meghúzogatom, mintha magától biggyedt volna le és ezt igazítanám. Ám ettől az egész szájberendezés undorító, cuppogó hangot hallat, teljesen elvesztem a fejem, úgyhogy halkán burroggni kezdek, meg nem tudnám magyarázni, miért.

Ez a vég, megsemmisülök, érzem, ahogy süllyedek, s szégyenpiros még a talpam is. Teljes búskomorságban hajtom hát le kóválygó fejemet, gondolataim rendezetlenek, a szégyenpír nem múlik, hallom, ahogy átkel a berendezésen a hátam mögött, s a helyére ül.

Lóg a fejem, magamba roskadva körmölök. Hát ezt elbasztam, gondolom. Hogy nézzek rá ezután, miután ennyire megszégyenültem, pontosabban ennyire megszégyenítettem magam? Csak nyugodtan, ennél rosszabb már úgysem lehet, mondja egy belső hang, mire halkán felzokogok. A vállaim rázkódnak. Hátról akár nevetésnek is tűnhet, cikázik át az agyamon, de nem tudom abbahagyni. Hirtelen megfordulok. És csodák csodája, érdeklődést látok a szemében! Csak használt hát a felzokogás. Szeretik a nők az ilyesmit, a lelki életet, kiváltképpen ha válságos.

Jó, belemegyünk a játékba, valami ilyesmit beszélnek meg a szemeink. Test feltérképezve, meztelenül (és persze egy áttetsző fátyolban) minden szögből elképzelve, széttett lábak, cuppogó kagyló, immár mindent látok magam előtt, nem szabad e varázst a hozzáéréssel elrontani. Szeretem őt, nekem ez a nő nem a futó kaland röpké mámorában, hanem a lélek legszebb zugában őrzött mély szerelem tiszta érzésében adhat boldogságot ezentúl, hogy úgy mondjam, ahogy a minap olvastam. Szerelmem ekként virágzik ki ebben a könyvtári porban, hol csak asztma terem amúgy, esetleg bronchitis.

Jegyzetelek, pirossal, érzéken kanyarítom a betűt, kicsit kidugom a nyelvem, s a fejem, igen, ha a fejem így, egy kicsit ferdén tartom, így, így, na, akkor félprofilból lát, ha igaz. Tudom ugyanis, hogy ilyen szögből nézve domborodik ki igazán arcom markáns vonala. Kicsit jobban kidugom a nyelvem, hadd lássa, milyen izmos, férfias, mégis milyen gyöngéden rózsaszín. A könyvtárosnő hűvös pillantása térít magamhoz, egy életem, egy halálom, megint hátrakapom a fejem, s ráhunyorítok, negédesen néz, megigazítja a haját a drága, s alig észrevehetően elmosolyodik.

Nem bírok magammal, felállok, megropogtatom a csontjaimat, hadd hallja, milyen izmosan perceg bennük a kalcium, kitüntető figyelmet szentelek nekik vállban, hogy minél nagyobb szélességet kifejezően rendeződjenek. A szemem sarkából látom, hogy elégedett velem, hátat fordítok, fontos a delta látványa is, meg az izmos fenéké, kicsit körözök a lábaimmal, hogy a combok izmai lustán megmutathassák magukat. Teszek egy kört, megnézem a szabadpolcos újságokat, egy irodalmi lapot nyitok ki, elmélyülni látszom benne, de közben Lénára pillantok.

Nem lehet átverni, rögtön kontaktálunk szemileg, a fenébe, elpirulok, már hányadszor, jóisten, észre sem veszem, hogy egy egész oldalt végigolvastam valami szörnyű, kortárs, egy tömbbe szedett, párbeszéd nélküli szövegből. Nincs mese, élehetetlen barom vagyok, korholom magamat, várni kell, hogy ő folytassa, ő tegye meg a következő lépést, így hát visszaülök, magam elé révedek, feljegyzek valamit egy külön lapra, intellektuálisan is benyomást kívánok tenni rá.

Jól számítottam ki, hosszúnak tűnő idő múlva ismét előlépked, illetve nem, az előttem álló asztalnál bekanyarodik, s ott kel át, a balomon fekvő könyvespolchoz tart, kéjesen húzza végig asztalomon a fenekét, azt az illúziót próbálja kelteni bennem, hogy a szék szorítása miatt kell így nyomakodnia. Alig kapok levegőt. Tangája vonala még átkelése után is ott remeg a szememben. Rámnéz, biztos vagyok benne, hogy el is mosolyodik, bár elég homályosan, a vértől vörösen, aztán rózsaszínben látok, szemében biztatás van, igen, lassan fordul meg, és, jaj, leguggol a könyvek előtt, nadrágja kissé lecsúszik, látok majdnem mindent, mi szép és örök számomra ebben az életben, ámen.

Hát kérem, ez nem lehet véletlen, állapítom meg, érvelek, mihelyt visszaül, és a zöld színű kijelző kitartó bámulása által némileg rendbe hozom magam, újra látok, csoda, kicsit még gondolkodni is tudok! Csak farhát volt, csirkefarhát, amit láttam belőle, nyugtatom tovább magam, felkínálta magát, felkínálta magát, dübörög belül mindenem, s agyamat újra elönti a vér. Valahogy magamhoz térek ismét, széket elfordítom, és – most már kényelmes helyzetből, megengedve magamnak ezt a fényűzést – újfent csodálni kezdem. Olvas.

Nem adom fel, tovább nézem, halkan dűnnyögök magamban, a kis ravasz, gondolom, de engem nem lehet átrázni, cöcögök elégedetten, érett-férfiasan. Lábam hanyagul előrenyúl, minden ízemből és porcikámból magabiztos lazaság

árad, szemem ismét birtokba veszi teste minden apró, látható és láthatatlan porcikáját. Olvas.

Kicsit türelmetlen vagyok már, hogy mi ez, az előbb kitette a fél seggét, most meg nem hajlandó szóba állni, nem értem, sosem értettem a nőket, jut eszembe, de lám, talán anélkül is összejön valami. Ő meg csak olvas.

Hát esküszöm, én felállok... odamegyek... s megrázom! Megkopogtatom az asztalt, torkot köszörülök, mire végre rám néz. Gyorsan olvasok a szemében. Jégcsappá dermed a gerincem vize. Üres a tekintete, nincs benne semmi, a bugyjiáig ellátok, belülről is kíváncsi, csak éppen nincs a szemében semmi, semmi, még tükör sem, hogy megigazítsam benne feldúlt vonásaimat. Visszafordul és ugyanolyan közömbösen tovább olvas. Lehervadok.

De csak egy percre. Küzdeni fogok, határozom el, most már nem veszíthetem el, miután ennyire megdolgoztam érte, vagyis hát a sikerért, rossz rá gondolni, hogy egy félóra múlva tán célt is érhettem volna, s erre most üres a szeme, buta, kifejezéstelen, hülye tyúk, mondom magamban.

Felállok hát, kicsit megint roogatok, vállban a csontok és izmok mindjárt eltörnek és szakadnak, olyan erőlködésben vagyok, várom, hogy felnézzen, kétségbeesetten próbálok valahogy egy kis figyelmet kicsikarni, egy felnézésnyit legalább, már-már botránnyosan viselkedem, végre felnéz, azonnal bevetem a hódító mosolyomat, hunyorítok is, szóval mindent megteszek, de csak csodálkozást látok a szemében, meg egy kis rosszallást, valahogy sikerült ugyanis levennem az éppen tanulmányozott könyvet.

Tovább olvas.

Lerogyok a székre. Össze vagyok omolva. Végem van, úgy érzem. Oda minden férfiasságom, legszívesebben zokognék, de még azt sem merek, annyira oda a férfiasság belőlem.

Ez szörnyű, gondolom, ez igazán szörnyű. Vajon mi van? Nem tetszem neki? Kizárt dolog, korábban egyértelmű jelzéseket észleltem, melyek ezt cáfolják. Hát akkor? Elrontottam valamit? Elsiettem? Ajtóstul rontottam a házba? Túl mohó voltam? Várni kellett volna még! De hisz nem tettem semmit! Ő kínálta fel magát...

Vagy talán, homályosodik el a szemem, fut ki minden erő a lábamból, még jó, hogy ülök, villan át rajtam egy fekete, rossz felismerés, kapaszkodom görcsösen az asztalba, és próbálok kétségbeesetten elfojtani a megvilágosodás szörnyű ereje okozta gyomorgörcsből fakadó öklendezéseimet, félreértettem? Félre-magyaráztam volna az egészet?! Nem is volt semmi, csak én képzeltem el, én találtam ki mindent?!

Az nem lehet, veszek mély levegőt, mely egyben a könnyeimet is visszazorítja, s karmolok férfias fájdalomtúréssal a bal alkaromra négy darab hosszú, párhuzamos és lassan vörösödő csíkot, az nem lehet, mondom józan eszem viszszanyertével.

Bizonyára viccelni tetszik, Lénácska! Úgy látszik, találkoznom adatott minden női praktikák leghuncutabbikával. Úgy látszik, azt hiszi, hogy most még egy kicsit ütni kell a vasat, puhítani engem, félrevezetni, összezavarni, megalázni! Hogy félóra múlva a lábai elé omoljak a macskaköveken, a könyvtár előtt, és könyörögjek, és nyomban bundát vegyek neki, mint Baltazár! Hogy teljesen elbizonytalanodjam, elfáradjak, lerogyjak, s neki már csak rám kelljen lépnie, el kelljen fogyasztania, ki kelljen szipolyoznia engem, a bájától elalélt férfit!

Hát nem, kedvesem, nem! Kapsz te most majd olyan leckét, hogy...! Hiába mész a legszélső padsoron a pultig, nem téveszthetsz meg! Tudom, hogy nem érdektelenségből, hanem aljas számításból mész ott, hogy még egy kicsit összébb omoljak! De kész, vége, kihúztad a dugót, elszaggattad a cérnát, ezt nagyon elszúrtad!

Mire visszaérsz, már senkit sem találsz itt! Úgy bizony! Zokogj egész délután, fúrjon lyukat beléd a lelkiismeret-furdalás, ránduljon össze a gyomrod, valahányszor hűlt helyemre pillantasz! Ne legyen nyugodt az éjszakád, álmodj velem, és verejtékezve ébredj arra a gondolatra – mely felismerésed is legyen egyben –, hogy életed nagy lehetőségét szalasztottad el bugyuta kis női trükköddel!

Aztán meglátjuk. Talán holnap ismét eljövök, s megvigasztalom kisírt szemeidet. De most, most itt hagylak, te cafka, te rongy!

Dühösen csomagolok, de a lépcsőn már higgadtan, nyugodt léptekkel megyek le: felszegett fej, férfiúi büszkeség egész vonalon. Acélos tekintetem a magasban röppen. Így kell bánni a nőkkel, hogy – mint a költő mondja – aléljanak s húsuk édesedjék!”

